

Я знов самітній... Смуток мій  
Заснув, знеможений блуканням,  
В душі моїй,  
Як пусто скрізь перед світанням!  
І тільки крок мій запізнілий  
Бульвар тривожить опустілий,  
Та серце піснею-риданням  
Заснулий будить сум —  
На муки й глум...  
Зо мною плаче хтось?.. Ах, ні"!  
В гущавині старого саду,  
В німих пустелях,  
Свою досвітню серенаду,  
Свій гімн весні  
Видзвонює в чарівних трелях  
Співець кохання.  
Ніхто не слуха... Тільки я  
Свої утримані ридання  
Вплітаю в трелі солов'я...  
Я кличу знов загублену весну,  
Я ятрю знов криваву рану  
І молодість свою кохану,  
Благословляю і клену:  
Немає сил мовчать,  
Утримать серце, щастям п'яне!  
Хвилини йдуть...  
Гей, час кінчать!  
Небавом місто хиже встане —  
І співи щастя, мук, любові  
Заглушить гамір ярмарковий...  
Ось він іде. наш вартовий:  
— "Ідіть вже спатиі Сором, пане,—  
Ви п'яні!" —Я? О, Боже крий...  
Не я, мій кате,—серце п'яне...

